

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobců: a) L. K.
 b) J. K.
 oba bytem X

 oba zastoupeni advokátem JUDr. Pavlem Kiršnerem
 sídlem Rumunská 1720/12, Praha 2

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
 sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

za účasti osoby zúčastněné na řízení:

město Neratovice
 sídlem Kojetická 1028, Neratovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2019, č. j. 126325/2019/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 18. 10. 2019 domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jejich odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Neratovice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 2. 2019, č. j. MěÚN/012519/2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla na žádost společnosti Haštalská 19, spol. s r. o., IČO: 264 93 624, sídlem Seifertova 617/26, Praha, (dále jen „žadatel“) umístěna stavba pozemní komunikace, veřejného osvětlení, vodovodního řadu včetně vodovodních přípojek a kanalizačního řadu včetně kanalizačních přípojek (dále jen „stavba“) na pozemcích p. č. XA, XB, XC, XD, XE a XF v obci N. v k. ú. L. (všechny pozemky zmiňované v tomto rozsudku se nacházejí v témže katastrálním území – pozn. soudu).

Obsah podání účastníků

2. Žalobci považují napadené rozhodnutí za nezákonné a napadají jej v celém rozsahu. Namítají, že žalovaný na základě zjištěných skutkových skutečností došel k nesprávnému právnímu posouzení věci. Uvádějí, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s jejich námitkami, které stručně opakují v žalobě. Jmenovitě vznesli námitku systémové podjatosti, která se vztahovala nejen na „vydávající správní orgán“, ale i na úřední osoby „územně správního celku“ (míněn patrně správní orgán I. stupně – pozn. soudu) při vydávání podkladových aktů, zejména závazných stanovisek. Dále namítali zásah do nerušeného výkonu vlastnického práva a snížení tržní hodnoty jejich nemovitosti, k čemuž doplnili, že se žalovaný měl zabývat již v tomto řízení, jež se týkalo umístění pozemní komunikace a inženýrských sítí, i budoucí výstavbou 14 rodinných domů, které hodlá žadatel, resp. jeho právní nástupci vybudovat. Žalovaný tedy nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a pouze přesunul potenciální problém do navazujícího řízení, čímž porušil § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „správní řád“). Nebyla vypořádána ani námitka týkající se snížení pohody bydlení kvůli hlukovým imisím a nadměrnému znečištění způsobeným pozemní komunikací, přičemž k této námitce žalobci uvedli, že žalovaný měl při střetu dvou základních práv provést test proporcionality v konkrétní rovině, a nikoliv pouze odkázat na obecnou judikaturu Ústavního soudu. Dle žalobců se správní orgány nevypořádaly ani s námitkou ohledně vlivu stavby na odvod spodních i svrchních vod v případě záplav nebo přívalových dešťů a ohledně problematického zaústění drénu 2 m pod povrch, který přeruší prameny spodní vody zásobující jejich studnu. Správní orgány se nezabývaly ani namítanou nedostatečnou dopravní kapacitou prostoru kvůli zúžení ulice V Polích, nedostatečným řešením propojení ulice Luční s ulicí U Zastávky, jakož i nedostatečnou kapacitou parkovacích míst. Konečně nebyla dostatečně vypořádána ani námitka ohledně výskytu chráněného druhu živočichů, a to mravenců lesních. K této námitce uvedli, že žalovaný neprovedl veškeré potřebné důkazy ke zjištění rozhodných skutečností pro vydání napadeného rozhodnutí. Snažil se přenést důkazní břemeno na žalobce, přičemž konstatoval, že bylo povinností žalobců nechat si vyhotovit revizní odborný průzkum o výskytu chráněného druhu živočichů. Tím žalovaný porušil § 2 a 3 správního řádu.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nebylo možné vypořádat námitky žalobců týkající se umístění samotných rodinných domů, jelikož ty nebyly předmětem žádosti žadatele. Žalovaný dle zákona nemůže požadovat projednání umístění staveb rodinných domů současně se stavbou infrastruktury. Nesouhlasí tak s tvrzením žalobců, že v řízení nezjistil skutečný stav věci a pouze přesunul potenciální problém do následujícího řízení. Žalovaný dále uvádí, že žalobci vytrhli část týkající se testu proporcionality z kontextu celého odůvodnění. Žalovaný sice připustil, že při umístění stavby dochází ke střetu vlastnických práv sousedů, uvedl však, že obecná společenská potřeba na úpravě vzájemných vztahů vlastníků pozemků je upravena stavebním zákonem, a to zejména v jeho částech upravujících sousedské právo veřejnoprávní metodou (obtěžování hlukem, prachem, kvalitou prostředí atd.), přičemž souladností stavby s právními předpisy se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval. Naopak žalobci měli právo na nerušené užívání nemovitosti střežit již v době pořizování územního plánu, kterým byly pozemky určeny k výstavbě rodinných domů. Žalovaný má za to, že se řádně vypořádal i s námitkou týkající se výskytu chráněného druhu živočicha, přičemž vycházel z Protokolu o terénní pochůzce na pozemku p. č. XD z prosince 2018 (dále jen „protokol“), který vypracovala společnost JUROS, s.r.o., osobou k tomu odborně způsobilou v oblasti ochrany přírody a který výskyt mravenců rodu *Formica* neprokázal. Žadatel předložením protokolu důkazní povinnost splnil, naopak žalobci tvrzení o výskytu chráněného druhu žádným důkazem nepodložili. Opakovaný, ničím nepodložený nesouhlas s předloženými důkazy lze chápat jako snahu oddálit realizaci záměru žadatele. Rovněž uvedl, že požadavek vyplývající z § 3 správního řádu neznamená, že ve všech případech bude prováděn průzkum. Požadavek na zjištění stavu věci není bezbřehý, ukládá pouze zjistit stav věci prostý důvodných pochybností.
4. Na vyjádření žalovaného reagovali žalobci společnou replikou, ve které uvádějí, že s ním nesouhlasí, neboť je účelové a nezakládá se na průběhu řízení. Poukazují na porušení nestrannosti žalovaného konstatováním, že tvrzení žalobců je pouze jejich snahou o oddálení realizace záměru žadatele. Žalovaný není oprávněn hodnotit úmysl žalobců. Jejich záměrem je dosažení spravedlnosti. K námitce č. 6 doplňují, že protokol považují za zcela neprůkazný a s minimální vypovídací hodnotou, jelikož se nejedná o komplexní zprávu nebo posudek s detailním rozebráním problému erudovaným odborníkem. Posudek vznikl na zakázku žadatele, proto lze předpokládat, že mohlo dojít k úpravě závěrů k jeho spokojenosti. Z důvodu veřejného zájmu na ochraně tohoto ohroženého druhu měly správní orgány iniciovat detailnější průzkum lokality a nesnažit se přenést důkazní břemeno na žalobce.
5. Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě nevyjádřila.

Skutková zjištění ze správního spisu

6. Ze správního spisu plyne, že žadatel podal dne 3. 5. 2017 žádost o vydání územního rozhodnutí na stavbu. Dne 22. 6. 2017 správní orgán I. stupně oznámením o zahájení řízení vyrozuměl účastníky řízení (mezi nimi i žalobce) o záměru žadatele a o jejich právu uplatňovat v řízení námitky a zároveň nařídil ústní jednání. Tohoto práva žalobci využili a dne 26. 7. 2017 podali námitky dle § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 193/2017 Sb. (dále jen „stavební zákon“) jako účastníci řízení, jejichž vlastnické právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Uvedli, že jsou vlastníky pozemků p. č. XG,

st. XH, st. XCH, st. XI. Obsahově šlo v zásadě o námitky totožné s námitkami žalobními, proto soud poukazuje na pasáž tohoto rozsudku shrnující obsah žaloby a současně nepovažuje za účelné obsah námitek podrobněji rekapitulovat. K námitkám si správní orgán I. stupně vyžádal vyjádření dotčených orgánů. Dne 29. 11. 2018 správní orgán I. stupně vydal usnesení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čehož žalobci využili dne 20. 12. 2018.

7. Dne 18. 2. 2019 vydal správní orgán I. stupně územní rozhodnutí, proti němuž žalobci podali dne 11. 3. 2019 odvolání, které na základě výzvy správního orgánu I. stupně doplnili dne 30. 4. 2019. Odvoláním napadali způsob, jakým se správní orgán I. stupně vypořádal s jejich námitkami, které byly shledány nedůvodnými. Žalobci napadali především závazná stanoviska a vyjádření dotčených orgánů, konkrétně:
 - a. závazné stanovisko Krajské hygienické stanice ze dne 7. 3. 2017, č. j. KHSSC 13304/2017 (dále jen „závazné stanovisko KHS“);
 - b. sdělení Krajské hygienické stanice ze dne 13. 11. 2018, č. j. KHSSC 60982/2018 (dále jen „sdělení KHS k námitkám“);
 - c. souhrnné vyjádření odboru životního prostředí správního orgánu I. stupně ze dne 29. 3. 2017, č. j. MěÚN/25283/2017 (dále jen „závazné stanovisko orgánu ochrany přírody“);
 - d. sdělení odboru životního prostředí správního orgánu I. stupně jako vodoprávního úřadu ze dne 16. 11. 2018, č. j. MěÚN/109856/2018 (dále jen „sdělení vodoprávního úřadu k námitkám“);
 - e. vyjádření odboru životního prostředí žalovaného ze dne 26. 11. 2018, č. j. 150229/2018/KUSK (dále jen „vyjádření orgánu ochrany přírody žalovaného“);
 - f. závazné stanovisko Krajského ředitelství Policie Středočeského kraje, územního odboru Mělník, ze dne 10. 4. 2017, č. j. KRPS-4341-73/ČJ-2017-010606 (dále jen „závazné stanovisko KŘ PČR“);
 - g. vyjádření Krajského ředitelství Policie Středočeského kraje, územního odboru Mělník, ze dne 29. 11. 2018, č. j. KRPS-4366-1711/ČJ-2018-010606 (dále jen „vyjádření KŘ PČR“);
 - h. závazné stanovisko odboru správních činností a dopravy správního orgánu I. stupně ze dne 23. 3. 2017, č. j. MěÚN/23470/2017 (dále jen „závazné stanovisko silničního úřadu“);
 - i. sdělení odboru správních činností a dopravy správního orgánu I. stupně ze dne 21. 11. 2018, č. j. MěÚN/109956/2018 (dále jen „sdělení silničního úřadu k námitkám“).
8. Jelikož odvolání směřovalo zejména proti závazným stanoviskům dotčených orgánů, žalovaný požádal nadřízené správní orgány o přezkum napadených závazných stanovisek, které vydaly revizní závazná stanoviska a vyjádření k odvolání:
 - a. závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 17. 6. 2019, č. j. MZDR 26223/2019-2/OVZ (dále jen „revizní stanovisko Ministerstva zdravotnictví“);
 - b. závazné stanovisko odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného, oddělení vodního hospodářství, ze dne 1. 7. 2019, č. j. 090561/2019/KUSK (dále jen „revizní stanovisko nadřízeného vodoprávního úřadu“);
 - c. vyjádření odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného ze dne 12. 7. 2019, č. j. 096522/2019/KUSK (dále jen „vyjádření orgánu ochrany přírody žalovaného k odvolání“);

- d. závazné stanovisko Krajského ředitelství Policie Středočeského kraje ze dne 19. 7. 2019, č. j. KRPS-175367-1/ČJ-2019-0100DP (dále jen „revizní stanovisko KŘ PČR“);
 - e. sdělení odboru dopravy žalovaného ze dne 25. 6. 2019, č. j. 086413/2019/KUSK-DOP/HOL (dále jen „sdělení nadřízeného silničního úřadu“).
9. Účastníkům byla následně dána možnost seznámit se s doplněním spisového materiálu. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a územní rozhodnutí potvrdil. Uvedl, že v postupu správního orgánu I. stupně ani v územním rozhodnutí nezjistil vady, které by odůvodňovaly jeho zrušení či změnu, a vyjádřil se k jednotlivým věcným námitkám žalobců, které soud rozvádí v dalších bodech odůvodnění rozsudku.
10. K námitce podjatosti soud ze správního spisu zjistil, že žalobci namítali systémovou podjatost správního orgánu I. stupně z toho důvodu, že nová veřejná infrastruktura má být po vybudování předána osobě zúčastněné na řízení, aniž by se na realizaci finančně podílela. Proto se žalobci domnívají, že osoba zúčastněná na řízení může mít vlastní zájem na realizaci stavby, což by mohlo zapříčinit neobjektivní postup jejího úřadu v územním řízení. O námitce podjatosti rozhodl žalovaný usnesením ze dne 5. 9. 2017, č. j. 107677/2017/KUSK, tak, že starostka osoby zúčastněné na řízení není vyloučena z projednávání a rozhodování věci. Žalobci proti tomuto usnesení podali dne 20. 9. 2017 odvolání. Ministerstvo pro místní rozvoj rozhodnutím ze dne 29. 11. 2017, č. j. MMR-46099/2017-83/3342, usnesení zrušilo a věc vrátilo k novému projednání. Žalovaný rozhodl o námitce podjatosti znovu usnesením ze dne 11. 5. 2018, č. j. 057724/2018/KUSK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí o nepodjatosti starostky“), tak, že starostka osoby zúčastněné na řízení není vyloučena z projednávání věci. Aplikoval závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedené v usnesení ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, č. 2802/2013 Sb. NSS, a došel k závěru, že při respektování zvýšené opatrnosti a podezřívavosti neshledal nadkritickou míru rizika. Osoba zúčastněná na řízení není žadatelem o vydání územního rozhodnutí a ani se nejedná o stavbu zvýšeného politického významu. Žalobci neuvedli žádnou další skutečnost svědčící o nadkritické míře systémové podjatosti. V souladu se zavedenou praxí rozhodl pouze o podjatosti starostky jako osoby v čele správního orgánu I. stupně. I proti tomuto usnesení podali žalobci odvolání. Ministerstvo pro místní rozvoj rozhodnutím ze dne 22. 8. 2018, č. j. MMR-32993/2018-83/2102 (dále jen „druhostupňové rozhodnutí o nepodjatosti starostky“), změnilo výrok usnesení tak, že rozhodnutí je vydáno podle § 14 odst. 2 správního řádu, nikoliv podle § 14 odst. 1 správního řádu, a ve zbytku usnesení žalovaného potvrdilo. Doplnilo, že vzhledem k velikosti osoby zúčastněné na řízení, která má přes 16 500 obyvatel, je stavba technické a dopravní infrastruktury pro 14 rodinných domů zcela nevýznamná. Stavba nebyla ani mediálně prezentována. Nadto samotné vlastnictví technické infrastruktury bude mít naopak finanční negativní dopady na majetek osoby zúčastněné na řízení, a to s ohledem na její povinnost o svůj majetek pečovat, chránit jej a využívat ho účelně a hospodárně.
11. Následně starostka osoby zúčastněné na řízení usnesením ze dne 20. 9. 2018, č. j. MěÚN/089537/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí o nepodjatosti dalších úředních osob“), rozhodla, že úřední osoby zařazené do správního orgánu I. stupně nejsou vyloučeny z projednávání a rozhodování ve věci. Odůvodnění je v zásadě totožné s odůvodněním prvostupňového a druhostupňového rozhodnutí o nepodjatosti starostky. Proti tomuto usnesení podali žalobci dne 21. 9. 2018 blanketní odvolání. Správní orgán

I. stupně vyzval žalobce k doplnění odvolání ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení výzvy. Žalobci dne 1. 10. 2018 odvolání doplnili. Zopakovali, že na vybudování stavby má osoba zúčastněná na řízení výrazný ekonomický zájem. Vznikají tak pochybnosti o nestrannosti v nadkritické míře ve smyslu výše uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Odkázali rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2015, č. j. 7 As 158/2014-30, podle kterého smlouvy obce s investorem mohou být signálem systémové podjatosti. Přípisem ze dne 11. 10. 2018 správní orgán I. stupně informoval žalobce, že vzhledem k tomu, že odvolání nebylo doplněno, byl spis předán žalovanému. Na přípis reagoval žalobce sdělením, že včas odvolání doplnil a připojil potvrzení o odeslání. Žalovaný rozhodnutím dne 11. 1. 2019, č. j. 006081/2019/KUSK, které nabylo právní moci 28. 1. 2019 (dále jen „druhostupňové rozhodnutí o nepodjatosti vedoucí stavebního odboru“), změnil výrok usnesení tak, že vedoucí stavebního odboru není vyloučena z řízení ve věci stavby s odůvodněním, že na základě hierarchického principu dle § 14 odst. 2 správního řádu starostka měla rozhodnout o podjatosti vedoucí stavebního odboru, ta pak následně, pokud nebude shledána podjatou, o podjatosti svých podřízených.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
13. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
14. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť s tím účastníci řízení vyslovili souhlas, resp. s takovým postupem ve stanovené lhůtě nevyslovili nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Posouzení žalobních bodů

15. Ještě předtím, než soud přistoupil k vypořádání žalobních bodů samých, zabýval se otázkou rozsahu věcné legitimace žalobců. V územním řízení je účastenství vlastníků sousedních nemovitostí založeno dotčením jejich vlastnického, resp. jiného věcného práva k těmto sousedním nemovitostem [§ 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona]. Tím je předurčen rozsah námitek, které jsou vlastníci sousedních nemovitostí oprávněni uplatnit v územním řízení (§ 89 odst. 4 věta druhá a čtvrtá ve spojení s odst. 3 částí věty za středníkem stavebního zákona). Ve stejném rozsahu pak náleží vlastníkům sousedních nemovitých věcí jakožto žalobcům aktivní věcná legitimace v soudním řízení. Vlastníci sousedních nemovitostí jsou proto oprávněni napadnout územní rozhodnutí pouze takovými námitkami, které souvisejí s ochranou jejich vlastnického (popř. jiného věcného) práva k nemovitým věcem. Naopak jim nepřísluší námitky, jejichž prostřednictvím by se dovolávali ochrany práv třetích osob, popř. respektování veřejného zájmu, aniž by tento aspekt jakkoliv přímo souvisel s ochranou jejich vlastnického práva (typicky skrze institut soukromoprávních námitek, např. v rámci kategorie pohody bydlení, resp. kvality prostředí). Pokud by se soud věcně zabýval námitkami žalobců, které nesouvisejí s ochranou jejich vlastnického práva k nemovitostem, dostal by žalobce z pozice osob domáhajících se ochrany vlastních veřejných subjektivních práv do pozice dohlížitelů nad

zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů. Takové postavení ovšem žalobcům coby soukromým fyzickým osobám v dané věci nenáleží. Nelze jim tedy přiznat postavení garanta zákonitosti rozhodování správních orgánů a ani subjektu oprávněného podat žalobu ve veřejném zájmu (§ 66 s. ř. s.). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, dovodil: „*Soudní řád správní je svojí povahou ‚obránnou‘ normou. Není normou ‚kontrolní‘, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoliv úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.*“

16. V daném případě je sice zjevné, že žalobcům náleží procesní žalobní legitimace, a zároveň nebylo vyvráceno, že jim náleží i legitimace věcná, ovšem rozsah toho, co jsou oprávněni v soudním řízení namítat, je determinován jejich postavením v územním řízení, tj. důvodem jejich účastenství v územním řízení, resp. tím, jaká jejich veřejná subjektivní práva mohla být vydáním napadeného rozhodnutí dotčena (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 82/2013-56, a ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 419/2017-28). Věcná legitimace žalobců je omezena na ty námitky, které se týkají umožnění účinné ochrany vlastnického práva (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 114/2017-92). Soud se proto zabýval věcnou legitimací žalobců i ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům. Dospěl-li k závěru, že žalobci jsou oprávněni uplatnit námitku daného obsahu, věcně se jí zabýval.
17. Žalobci především namítají, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněné, tedy je nepřezkoumatelné. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z jeho odůvodnění zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o skutečnostech podstatných pro věc, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75, nebo ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Současně je třeba zdůraznit, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba v rámci soudního přezkumu nahlížet jako na jeden celek, tedy že rozhodnutí se mohou vzájemně

argumentačně doplňovat v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.

18. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí shledal přezkoumatelným. Z odůvodnění je zřejmé, jakým způsobem žalovaný rozhodl, jaký učinil závěr o skutkovém stavu, jaké právní předpisy na zjištěný skutkový stav aplikoval a jakými úvahami se přitom řídil, jak je blíže rozvedeno v dalších částech odůvodnění tohoto rozsudku. Z napadeného rozhodnutí je patrné i to, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s námitkami žalobců. Nesouhlas žalobců s hodnocením žalovaného nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

Námitka podjatosti

19. Podle § 14 odst. 1 správního řádu „[k]aždá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“
20. Podle § 14 odst. 2 věty třetí správního řádu „[o] námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).“
21. Podle § 14 odst. 3 věty druhé správního řádu „[d]o doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.“
22. Předně se soud zabýval přezkoumatelností vypořádání námítky podjatosti, se kterou se správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí vypořádal odkazem na výše popsané druhostupňové rozhodnutí o nepodjatosti starostky a druhostupňové rozhodnutí o nepodjatosti vedoucí stavebního odboru. Doplnil, že závazná stanoviska byla vydána před podáním námítky podjatosti, a jsou tedy platná. Jelikož odvolání proti usnesení o nepodjatosti nemá odkladný účinek, byl správní orgán I. stupně oprávněn postupovat dál v řízení a požádat příslušné dotčené orgány o vyjádření k námitkám, což učinil na vlastní riziko, že by odvolací orgán mohl být jiného názoru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32). Uzavřel, že odbory životního prostředí ani správních činností a dopravy nevedou územní řízení a nebyla vůči nim namítnuta podjatost.
23. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobci uvedli, že nesouhlasí se závěrem, že by před vydáním rozhodnutí ve věci samé nemuselo být rozhodnuto o podjatosti všech osob zařazených v příslušných odborech správního orgánu I. stupně, tedy i těch, které vydávají závazná stanoviska a vyjádření k námitkám. Vyjádření k námitkám je samo o sobě úkonem, kterým se případné podjaté osoby podílí přímo na řízení, přičemž nelze tyto úkony považovat za neodkladné úkony dle § 14 odst. 3 věty druhé správního řádu. Proto považují tento postup za nezákonný.
24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval jednotlivá rozhodnutí o podjatosti. Dále uvedl, že závazná stanoviska dotčených orgánů, tedy odboru životního prostředí a odboru

správních činností a dopravy, byla vydána v souladu se zákonem a mohla být podkladem rozhodnutí ve věci samé, jelikož námitka podjatosti byla podána až po jejich vydání.

25. Závazné stanovisko orgánu ochrany přírody bylo vydáno dne 29. 3. 2017, odboru správních činností a dopravy dne 23. 3. 2017. Námitka podjatosti byla podána až dne 26. 7. 2017. Lze tak přisvědčit argumentu žalované, že závazná stanoviska byla vydána před podáním námítky podjatosti, která sama o sobě nemohla mít na jejich právní účinky žádný vliv. Na druhou stranu však je třeba upozornit, že námitka podjatosti byla žalobci zopakována v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a v takovém případě bylo třeba na tuto námitku hledět jako na takovou, která směřuje i proti závaznému stanovisku a která má být posouzena nadřízeným dotčeným orgánem podle § 149 odst. 4 správního řádu (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2021, č. j. 46 A 186/2017-122). Systémová podjatost totiž skutečně byla namítána ve vztahu k celému správnímu orgánu I. stupně, včetně odborů vykonávajících působnost dotčených správních orgánů. Je tedy pravdou, že správní orgány měly v případě vznesení námítky systémové podjatosti rozhodnout o všech osobách, které se mohou na posouzení věci podílet, a to i jako úřední osoby dotčených orgánů. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný předložil odvolání žalobců vnitřním sdělením odboru životního prostředí a odboru dopravy. Odbor životního prostředí a zemědělství, oddělení vodního hospodářství, potvrdil závazné stanovisko vodoprávního úřadu správního orgánu I. stupně a vyjádřil se k věcným námitkám v odvolání. Odbor dopravy uvedl, že z odvolání nebylo patrné, jaké odvolací námitky směřují proti obsahu závazného stanoviska silničního správního úřadu. Ani jeden z odborů se tedy nevyjádřil k námitce podjatosti. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal pouze konstatováním, že závazná stanoviska byla vydána před podáním námítky podjatosti, a proto byla přípustná. V důsledku toho tedy došlo k dílčímu pochybení, neboť námitka systémové podjatosti nebyla ve vztahu k úředním osobám správního orgánu I. stupně vykonávajícím působnost dotčených orgánů řádně vypořádána.
26. Zároveň je třeba uvést, že o námitce podjatosti starostky bylo pravomocně rozhodnuto dne 22. 8. 2018 a rozhodnutí o nepodjatosti vedoucí stavebního odboru nabylo právní moci dne 28. 1. 2019. O námitce systémové podjatosti tak bylo rozhodnuto před vydáním prvostupňového rozhodnutí dne 18. 2. 2019 s negativním závěrem. Ministerstvo pro místní rozvoj detailně rozvedlo důvody, proč nelze považovat starostku za podjatou. Konstatovalo, že při respektování zvýšené opatrnosti a podezřívavosti neshledalo nadkritickou míru rizika. Osoba zúčastněná na řízení není žadatelem o vydání územního rozhodnutí, přičemž se ani nejedná o stavbu zvýšeného politického významu pro osobu zúčastněnou na řízení. Žalobci ani neuvedli další skutečnosti svědčící o nadkritické systémové podjatosti. Starostka rozhodla o nepodjatosti vedoucí stavebního odboru taktéž před vydáním prvostupňového rozhodnutí, přičemž vycházela z odůvodnění rozhodnutí o nepodjatosti její osoby. Správním posouzením těchto rozhodnutí se soud zcela ztotožňuje. V této souvislosti lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, č. 2802/2013 Sb. NSS, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval: „Na druhé straně signálem nadkritické míry ‚systémového rizika podjatosti‘ zpravidla nebude samotný fakt, že rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku bude mít dopad na tento celek. Proto např. nebude zpravidla důvodem k pochybám o nepodjatosti úředníka územního samosprávného celku samotná skutečnost, že jím vydané stavební povolení se dotkne majetkových či jiných zájmů obce, v níž bude stavba uskutečněna (typicky tím, že stavba bude zbudována na pozemku obce či na pozemku s obecními pozemky sousedícím), půjde-li o běžné, obecně vzato nekontroverzní a v měřítkách daného územního celku ve své podstatě

nevýznamné dotčení.“ Vybudování infrastruktury ke 14 rodinným domům v měřítkách osoby zúčastněné na řízení, nadto v její okrajové části, je poměrně nevýznamné, jde o záměr spíše na dolní prahu významnosti. Žalobci neuvedli, proč by mělo jít o kontroverzní či jinak výjimečný projekt, o který by měla osoba zúčastněná na řízení zvýšený zájem a neuvedli ani jinou skutečnost, která by byla způsobila změnit náhled soudu na vypořádání námítky podjatosti starostky a vedoucí stavebního odboru.

27. Správní orgány tedy sice pochybily, když nerozhodly o námitce podjatosti všech úředních osob zařazených do příslušných odborů správního orgánu I. stupně (v působnosti dotčených orgánů), jedná se však o vadu řízení, která nezpůsobuje nezákonnost, a není proto na místě rozhodnutí z tohoto důvodu rušit. V souladu s procesními pravidly bylo rozhodnuto o nepodjatosti starostky a vedoucí stavebního odboru. Rozhodnutí jsou detailně odůvodněná a je z nich patrné, jakými úvahami se správní orgány řídily, přičemž tyto závěry lze bezpochyby plně přenést na všechny úřední osoby správního orgánu I. stupně. Soud se plně ztotožňuje se závěrem, že žalobci netvrdili jinou skutečnost, která by byť jen nasvědčovala tomu, že posouzení podjatosti u dalších osob v úřadu by mohlo být odlišné. Závazná stanoviska byla nadto předložena nadřízeným dotčeným orgánům, vůči jejichž úředním osobám námitka podjatosti uplatněna nebyla. Ty se sice výslovně nevyjádřily k námitce podjatosti, nicméně vyjádřily se k věcným námitkám žalobců v odvolání (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2021, č. j. 46 A 186/2017-122). Vzhledem k výše uvedenému tedy pochybení správních orgánů nepředstavovalo podstatné porušení ustanovení o řízení, které by mohlo mít za následek nezákonnost výroku rozhodnutí ve věci samé. V této souvislosti lze rovněž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 As 15/2016-47, podle něhož dokonce i zjištění, že meritorní rozhodnutí bylo vydáno objektivně vyloučenou osobou, nemusí automaticky (*per se*) vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, pokud k tomuto zjištění nepřistoupí další okolnosti svědčící o nezákonnosti správního rozhodnutí (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2021, č. j. 6 As 336/2020-28).

28. První žalobní námitka proto není důvodná.

Zásah do vlastnického práva a pohody bydlení

29. Žalobci namítají nedostatečné vypořádání námítky zásahu do nerušeného výkonu vlastnického práva, snížení tržní hodnoty jejich nemovitosti a snížení pohody bydlení kvůli hlukovým imisím a nadměrnému znečištění způsobeným pozemní komunikací. Napadené rozhodnutí v rozsahu těchto žalobních námitok považují za nepřezkoumatelné a nezákonné.
30. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně konstatoval, že záměr stavby je v souladu s vydaným územním plánem a není v rozporu s cíli a úkoly územního plánování. V roce 1998 byl schválen územní plán, který většinu území zařadil do plochy všeobecného bydlení a pozemek p. č. XD zařadil do zastavitelné plochy pro výstavbu čistě bytových domů. Změnou č. 5 územního plánu došlo ke změně funkčního využití předmětného pozemku z čistě obytného území - bytové domy na plochu všeobecně obytnou, tedy připouštějící i rodinné bydlení. K námitce snížení tržní hodnoty nemovitosti a nerušeného výkonu vlastnického práva správní orgán I. stupně uvedl, že žalobci měli svá práva střežit včas, tedy již v době přijímání územního plánu, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014-88. Žalobci mohli legitimně očekávat výstavbu domů na sousedních pozemcích, a s tím související stavbu dopravní a technické

infrastruktury. K námitce navýšení hluku, prachu a zápachu správní orgán I. stupně odkázal na závazné stanovisko KHS, s jehož závěry se ztotožnil. Konstatoval, že zdroje související s činnostmi spojenými s běžným užíváním rodinného domu (včetně parkování a příjezdu/odjezdu vozidel) se nepovažují za stacionární zdroje hluku pro účely nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů. Zákon č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, pak legislativně upravuje větší zdroje znečištění, do kterých nespádají emise vznikající s individuálním pojezdem, parkováním a startováním vozidel u rodinného domu. Námitka zvířeného prachu nebyla akceptována, jelikož dosud prašná cesta od křižovatky bude pozemní komunikací s povrchem ze zámkové dlažby. Námitka účelového oddělení řízení o infrastruktuře a projektu výstavby 14 rodinných domů byla bezpředmětná. Projednávání v samostatném řízení umístění infrastruktury je zcela běžným postupem.

31. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobci zopakovali námitky a doplnili, že svá práva dostatečně a včas střežili již v roce 2008, kdy rozporovali plánovanou výstavbu bytových domů. Tento jejich odpor vedl právě ke zmiňované změně č. 5 územního plánu. Ačkoliv si tedy byli vědomi, že v sousedství v budoucnu dojde k výstavbě, nemohli očekávat výstavbu developerského projektu 14 rodinných domů. K vypořádání námitky hluku a znečištění uvádějí, že míra imisí neměla být posuzována pouze podle hygienických limitů, ale měl být zároveň zohledněn i rozdíl oproti původnímu stavu, kdy byly hluk i znečištění téměř nulové. Stavební úřad tak dostatečně nezhodnotil zásah plánovaného záměru do pohody bydlení žalobců.
32. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval shodně s vyjádřením k žalobě, že posouzení projektu 14 rodinných domů (a související požadavek vizualizace projektu) nemůže být předmětem územního řízení v projednávané věci, neboť správní orgány nemohou předložený záměr stavebníka měnit a jsou vázány rozsahem žádosti. Vhodnost umístění rodinných domů bude možné zkoumat v rámci řízení o umístění těchto rodinných domů. K zásahu do vlastnického práva a snížení tržní hodnoty nemovitostí odkázal žalovaný na usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2019, sp. zn. I. ÚS 3197/18, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že pokud je stavba v souladu s plánovací dokumentací, nemůže se jednat o zásah do vlastnického práva, pokles ceny věci daný sousední zástavbou v mezích územního plánu zásah do vlastnického práva zjevně nepředstavuje a trvající hodnotu věci čl. 11 Listiny základní práv a svobod, vyhlášené pod č. 2/1993 Sb., (dále jen „Listina“) nezaručuje. Žalovaný dále odkázal na revizní stanovisko Ministerstva zdravotnictví, které potvrzuje závazné stanovisko KHS, a doplnil, že jelikož v lokalitě bude převládat rezidenční doprava s omezenou rychlostí, která výrazně snižuje hlukovou imisi, nelze předpokládat nadlimitní zatížení hlukem, pro které by bylo nutné navrhovat omezující opatření.
33. Dle § 90 stavebního zákona je povinností stavebního úřadu posoudit mimo jiné to, zda byl záměr stavebníka v souladu s charakterem území a s obecnými požadavky na využívání území. Podle § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném do 4. 10. 2021 (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“) je obecným požadavkem takové umístování staveb, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území. Stavební úřad tedy musí v územním řízení posuzovat, zda realizaci záměru nedojde k nepřiměřenému ohrožení nebo porušení práv a právem chráněných zájmů potenciálně dotčených osob.

34. Lze přisvědčit názoru žalovaného, že posouzení umístění 14 rodinných domů nebylo předmětem tohoto řízení a správní orgán I. stupně tedy nemohl rozhodovat o jejich umístění v tomto řízení. Oddělené vedení územních řízení o infrastruktuře a o samotném projektu výstavby rodinných domů není ničím nestandardním, a nelze bez dalších důvodů označit tento postup za nezákonný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2011, č. j. 9 As 5/2011-171). Žalobci nejsou nijak zkráceni na svých procesních právech, jelikož námitky proti samotnému projektu mohou uplatňovat v následném územním řízení o umístění rodinných domů jako účastníci dle § 85 odst. 2 stavebního zákona, bude-li vůbec o jejich umístění požádáno (předjímání této skutečnosti by bylo nepřípustnou spekulací).
35. Pokud jde o hlukové imise, lze zčásti přisvědčit žalobcům v tom, že i pokud imise nepřekročí limity dané veřejnoprávními předpisy, může jít o protiprávní imisi, jsou-li naplněny podmínky § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016, č. j. 9 As 68/2016-34), a nelze tedy rezignovat na vypořádání námitky pohody bydlení pouze odkazem na splnění hlukových limitů. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí zabýval nad rámec revizního stanoviska Ministerstva zdravotnictví tím, zda míra hlukových imisí bude taková, že by znamenala obtěžování žalobců nad míru přiměřenou poměrům a podstatně omezovala užívání jejich pozemku. Žalovaný, byť stručně, reagoval na námitky snížení pohody bydlení tak, že v lokalitě bude převládat rezidenční doprava s omezenou rychlostí, která výrazně snižuje hlukovou imisi a nelze proto předpokládat nadlimitní zatížení hlukem. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Ačkoliv se k nadměrnému znečištění vyvolanému provozem pozemní komunikace žalovaný výslovně nevyjádřil, komplexně se vyjádřil k nové pozemní komunikaci jako případnému zdroji narušení pohody bydlení, a proto nelze dojít k závěru, že je napadené rozhodnutí v rozsahu této námitky nepřezkoumatelné. Žalobci meritorně proti způsobu vypořádání uvedené námitky žalovaným v žalobě nic nenamítali, proto soud jen nad rámec nutného odůvodnění dodává, že oproti současnému stavu, kdy má ulice V Polích prašný povrch, lze očekávat snížení hlukových i prachových imisí, přičemž není důvod se domnívat, že jen realizace stavby povede ke zvýšení provozu na nové komunikaci. To by mohlo být (v omezené míře) spojeno až s případnou budoucí stavbou nových rodinných domů, jejichž vlivy na provoz a s tím spojené imise by však musely být posouzeny až v řízení týkajícím se jejich umístění. V nynějším řízení nelze o budoucím rozvoji jakkoliv spekulovat. Oproti stávajícímu stavu sice má přibýt nová komunikace též na pozemku p. č. XJ, bez povolení navazující výstavby a jejího propojení do ulice Luční u hřbitova však nelze na tomto úseku predikovat jakýkoliv významný provoz, a tedy ani zhoršení imisních poměrů.
36. V otázce vypořádání námitky snížení tržní hodnoty nemovité věci se soud plně ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí, které odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2019, sp. zn. I. ÚS 3197/18, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že pokles ceny věci daný sousední zástavbou v mezích územního plánu zásah do vlastnického práva zjevně nepředstavuje a trvalou hodnotu věci čl. 11 Listiny nezaručuje. Tento obecný závěr bezesporu platí i v nyní projednávané věci.
37. Uvedené žalobní námitky soud tedy neshledal důvodnými. Žalobci tvrdili znehodnocení pohody bydlení a zásah do vlastnického práva toliko na obecné úrovni, proto postačil také obecný způsob vypořádání. Žalovaný se s námitkou vypořádal v míře odpovídající její obecnosti. Dle § 89 odst. 4 věty druhé stavebního zákona může vlastník sousední

nemovitosti uplatňovat námitky proti projednávanému záměru pouze v rozsahu, jakým může být jeho věcné právo přímo dotčeno. Námitky je účastník povinen též náležitě zdůvodnit (§ 89 odst. 3 stavebního zákona). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS, požadavky na pohodu bydlení nelze absolutizovat, neboť určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, přičemž po vlastních okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takového zatížení snášeli, je-li přiměřené poměrům. Zhoršení komfortu vlastníků okolních nemovitostí nemůže samo o sobě vést k závěru o nepřípustnosti umísťovaného záměru, muselo by se jednat o zhoršení kvalifikované, které by muselo být také dostatečně konkrétním způsobem tvrzeno a namítáno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 As 134/2015-48). Lze tak konstatovat, že na základě obecně formulované námitky nebylo povinností správních orgánů za žalobce domýšlet možné dotčení na právech, jestliže nad rámec výše uvedených aspektů konkrétně netvrdili, jakým způsobem a v jaké míře se stavba dotýká jejich práv.

Závazná stanoviska

38. Žalobci namítají nedostatečné vypořádání námitky problematického odvodu svrchních i spodních vod v případě povodní či vytrvalých dešťových srážek a zaústění drénu 2 m pod povrch, které přeruší prameny spodní vody zásobující jejich studnu. Rovněž namítají nedostatečnou dopravní kapacitu, neodpovídající řešení propojení ulice L. s ulicí U Z. a nedostatečné kapacity parkovacích míst. Prvostupňové rozhodnutí vycházelo při vypořádání těchto námitek ze závazných stanovisek dotčených orgánů a stejně tak napadené rozhodnutí vycházelo z revizních stanovisek nadřízených dotčených orgánů, jejichž výčet je uveden v bodech 7 a 8 odůvodnění tohoto rozsudku.
39. Dle závazného stanoviska KHS byla stavba, včetně podmínek svodu odpadních vod, souladná s požadavky platných právních předpisů, přičemž jím byly stanoveny podmínky pro zachování kvality vody před vydáním kolaudačního souhlasu. Ze závazného stanoviska orgánu ochrany přírody vyplývá, že stavbou dotčené pozemky komunikace se nenacházejí v záplavovém území a záměr není v rozporu se zájmy chráněnými vodním zákonem. Orgán ochrany přírody ve sdělení k námitkám žalobců doplnil, že předmětem řízení nejsou stavby, které by mohly mít za následek změnu vodních poměrů v dané lokalitě. Odkázal na posouzení hydrogeologických poměrů pro vypouštění srážkových vod do horninového prostředí vypracované odborně způsobilou osobou v hydrogeologii (navržený odvod vod je v souladu s § 20 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle kterého je přednostním řešením právě vsakování). Jedna z podmínek rozhodnutí je, že dokumentace ke stavebnímu povolení bude obsahovat závěry z posouzení hydrogeologických poměrů pro zasakování srážkových vod, námitka byla tedy v prvostupňovém rozhodnutí zohledněna. K umístění studny správní orgán I. stupně uvedl, že žalobci nepředložili žádné důkazní prostředky na podporu svých tvrzení. Správní orgán I. stupně sám zjistil, že byla povolena vodovodní přípojka k domu č. p. XF (stavba ve vlastnictví žalobců, která je součástí pozemku p. č. st. XH, pozn. soudu) jako zdroj vody místo studny v rámci povolení změny stavby před jejím dokončením. Nejedná se tedy o zdroj pitné vody, tj. studnu zásobování pitnou vodou.
40. V odvolání žalobci zopakovali své námitky a doplnili, že dne 21. 5. 2008 bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí o povolení k nakládání s podzemními vodami, kterým byl žalobcům povolen odběr podzemní vody z kopané studny. Správní orgán I.

stupně tedy měl posoudit studnu na pozemku účastníků jako zdroj pitné vody a mělo by se uplatnit výše uvedené ustanovení o vzdálenosti zdroje znečištění od studny.

41. Revizní stanovisko nadřízeného vodoprávního úřadu potvrdilo závěry závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a doplnilo, že předmětná lokalita se nachází mimo stanovené záplavové území řeky Labe, nadto podle správce povodí předmětná lokalita nebyla zaplavena ani při povodni roku 2002 (ověřeno z veřejně dostupných zdrojů, pozn. soudu). Projektová dokumentace vychází z relevantního odborného posouzení hydrogeologických poměrů, a nelze tedy stavebníka nutit k odvádění dešťových vod až do vodního toku. K otázce umístění studny žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že studnu nepovažuje za zdroj pitné vody, jelikož v roce 2006 byla k pozemku žalobců povolena vodovodní přípojka místo studny, která již tedy neslouží jako zdroj pitné vody, a tudíž se neuplatní pravidla dle § 24a vyhlášky č. 501/2006 Sb.
42. Závazným stanoviskem KŘ PČR byl udělen souhlas se stavbou a stanoveny podmínky pro vzájemné připojení pozemních komunikací. Z vyjádření KŘ PČR k námitkám plyne, že dostatečná dopravní kapacita by měla být zajištěna právě výstavbou nové pozemní komunikace, zúžení stávající komunikace na úrovni pozemku p. č. XL může být například do budoucna řešeno zjednosměrněním komunikace. Kapacita parkovacích stání a plynulost provozu je dostačující, parkování rezidentů má být zajištěno na pozemcích vlastníků, parkování případných návštěv je řešeno počtem dalších sedmnácti parkovacích míst. Závazným stanoviskem silničního úřadu byl udělen souhlas s umístěním stavby a dne 17. 8. 2017 silniční úřad povolil připojení sousední nemovitosti p. č. XD a XC k pozemní komunikaci ul. V Polích (p. č. XA) a stanovil k tomu podmínky. Správní orgán I. stupně k tomu dále uvedl, že ulice V Polích v části skutečně nemá dostatečnou šíři pro dva jízdní pruhy, požadavek k rozšíření je převzat i do projednávaného nového územního plánu, přičemž osoba zúčastněná na řízení již řeší vlastnické převody částí pozemků pro úpravu komunikace. Správní orgán I. stupně rovněž uvedl, že parkovací stání pro osoby s omezenou schopností pohybu není adresně v projektové dokumentaci vyznačeno, avšak celkem 6 navrhovaných podélných stání plní podmínku pro parkovací stání pro osoby s omezenou schopností pohybu. Na požadavek Hasičského záchranného sboru je navrženo úvratové obratiště v parametrech pro největší používané vozidlo Hasičského záchranného sboru, které samozřejmě vyhovuje i ostatním vozidlům.
43. V odvolání žalobci zopakovali námitky nesplnění podmínek pro projektování místní komunikace a chybějících prvků pro osoby s omezenou schopností orientaci a doplnili, proč považují úvratové obratiště za nevhodné.
44. Nadřízený silniční úřad ve sdělení k odvolání konstatoval, že odvolání neobsahuje žádné odvolací námitky proti obsahu závazného stanoviska silničního správního úřadu. Revizní stanovisko KŘ PČR k otázce nedostatečné dopravní kapacity uvádí, že dopravní pohyby vyvolané výstavbou 14 rodinných domů nemohou významně ovlivnit intenzity provozu, které se v obytné zóně uvažují s intenzitou 500 vozů/den. Absence chodníku je vysvětlena charakterem obytné zóny, kde se samostatné chodníky nezřizují. Úvratové obratiště je v souladu s doporučující normou ČSN 736110. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že propojení ulice Luční a U Zastávky nebylo předmětem řízení, přičemž v rámci tohoto řízení nebylo projednáváno samotné povolení připojení k pozemní komunikaci ulice V Polích (p. č. XA), rozhodnutí o připojení vydal správní orgán I. stupně, odbor dopravy a správních činností, dne 17. 8. 2017 pod č. j. MěÚN/67759/2017.

45. Podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkonem učiněným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Podle § 149 odst. 4 správního řádu platí, že pokud odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30, č. 3214/2015 Sb. NSS).
46. Pokud jde o náležitosti obsahu závazného stanoviska, Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že *„na obsah závazného stanoviska nelze v plném rozsahu vztáhnout požadavky, které správní řád, případně další právní předpisy kladou na samostatné správní rozhodnutí“* (srov. např. rozsudek ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 As 6/2013-97, č. 3137/2015 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, č. 2381/2011 Sb. NSS, nicméně zdůraznil, že *„obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí“*. Jedině tak je možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jako subsumovaného správního aktu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s.
47. Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 14. 7. 2017, č. j. 4 As 49/2017-32, konstatoval, že *„dotčené orgány zaujímají ve správním řízení specifické postavení, jejich úkolem je poskytování odborné pomoci správnímu orgánu, který vede řízení, a to v otázkách, v nichž disponují dostatečnými znalostmi a kompetencemi. Tato odborná pomoc má formu vydávání vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek atd., jimiž se dotčené orgány vyjadřují k odborným otázkám, které se týkají předmětu správního řízení. V případě posouzení závazného stanoviska dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení hraje obdobnou roli též nadřízený orgán dotčeného orgánu, u kterého si odvolací orgán vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Dotčené orgány mají povinnost poskytnout správnímu orgánu, který vede řízení, všechny informace důležité pro řízení, nebude-li tím porušena povinnost podle zvláštního zákona (§ 136 odst. 3 správního řádu). Nelze po správních orgánech rozumně požadovat, aby do textu svých stanovisek popisovaly posouzení všech v úvahu přicházejících aspektů, které by mohly vyvolat zásah do některého ze zákonem chráněných zájmů. Pokud je však narušení určitých hodnot účastníkem řízení namítáno, mají dotčené orgány, resp. jim nadřízené správní orgány, povinnost se těmito námitkami zabývat a vydat k nim odborné stanovisko, které se stane podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, jenž řízení vede.“*
48. Správní soudy v minulosti opakovaně zdůraznily význam postupu podle § 149 odst. 5 správního řádu, tedy povinnosti vyžádat si od nadřízeného orgánu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska v důsledku odvolacích námitek směřujících proti takovému stanovisku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65, konstatoval, že *„k tomu je třeba dodat, že závazné stanovisko dle § 149 správního řádu není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 As 97/2014 – 127, či též rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 – 113) a ve správním soudnictví je proto*

lze přezkoumat postupem dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. jakožto subsumovaný správní akt. Je tudíž zřejmé, že odvolací správní orgán je povinen vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska právě v důsledku uplatnění takových námitek, které směřují proti závěrům závazného stanoviska. Je-li tedy závazné stanovisko potvrzeno závazným stanoviskem nadřízeného orgánu, pak dle Nejvyššího správního soudu obvykle postačí ty odvolací námitky, pro něž bylo další závazné stanovisko vyžádáno, vypořádat v rámci rozhodnutí o odvolání odkazem na (v nynější věci potvrzující) závazné stanovisko, doplněné případně citací příslušné jeho části. Naopak není úkolem odvolacího správního orgánu potvrzující závazné stanovisko pro odvolatele blíže interpretovat a posuzovat jeho zákonnost, přezkoumatelnost, věcnou správnost či další obdobné otázky. Takový přezkum původního závazného stanoviska měl být proveden v rámci vydání potvrzujícího (či měnícího) závazného stanoviska, přičemž pokud je v tomto ohledu navazující závazné stanovisko nedostačující, lze se jeho přezkumu domáhat až v případném soudním řízení správním o žalobě proti finálnímu rozhodnutí odvolacího správního orgánu.“

49. *K náležitostem odůvodnění revizního závazného stanoviska Nejvyššího správní soud v naposledy citovaném rozsudku uzavřel, že „rovněž s ohledem na výše podaný právní názor Nejvyššího správního soudu, dle kterého je právě nadřízený dotčený orgán státní správy primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku, přičemž odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska, je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 správního řádu obsahovalo vylíčení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i představení úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné.“*
50. *Žalovaný postoupil odvolání nadřízeným dotčeným orgánům k přezkumu závazných stanovisek, jak vyžaduje § 149 odst. 4 správního řádu. Předmětná závazná stanoviska, resp. revizní závazná stanoviska splňují podmínky přezkoumatelnosti. Mají strukturu obdobnou rozhodnutím, je z nich patrné, jakými úvahami se dotčené orgány řídily při posouzení odborné otázky a z jakého skutkového stavu vycházely. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem námitkám žalobců právě formou odkazu na závazná stanoviska, resp. revizní závazná stanoviska. K námitce problematického připojení k pozemní komunikaci V Polích se žalovaný vyjádřil sice toliko ve stručnosti, že toto připojení nebylo předmětem tohoto řízení, ale bylo vydáno samostatné rozhodnutí o připojení komunikace (proti kterému bylo přípustné odvolání, pozn. soudu), a spokojil se s vyjádřením nadřízeného silničního úřadu, že odvolání žalobců nesměruje proti závaznému stanovisku silničního úřadu. Žalovaný se však prostřednictvím odkazu na revizní závazné stanovisko KŘ PČR komplexně vyjádřil k dostatečné dopravní kapacitě a změně poměrů zvýšením dopravních pohybů v území. Výslovně se žalovaný nevyjádřil pouze k námitce žalobců, že záměr nesplňuje povinnost vyhrazení stání pro vozidla přepravující těžce pohybově postižené dle § 4 odst. 2 vyhlášky č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb (dále jen „vyhláška č. 398/2009 Sb.“). Jak vyplývá z výše uvedené rekapitulace, správní orgán I. stupně se k této námitce vyjádřil, ačkoliv k podání této námítce nebyli žalobci věcně legitimováni. Žalobci nikterak netvrdili, jak by se absence výslovného vyhrazení stání pro vozidla přepravující*

osoby těžce pohybově postižené mohla dotýkat jejich vlastnického práva. Nelze proto klást žalovanému k tíži, že se k dané skutečnosti výslovně nevyjádřil.

51. Soud proto uzavírá, že rozhodnutí i v rozsahu této žalobní námitky je přezkoumatelné, přičemž soud se ztotožňuje i s důvody uvedenými v závazných a revizních závazných stanoviscích, tyto žalobní body proto nejsou důvodné. Ani v tomto případě žalobci proti meritornímu posouzení námitky žalovaným v podané žalobě nic nenamítali, soud proto zcela nad rámec nutného odůvodnění opakuje, že úvahy dotčených orgánů spojené s možnou budoucí výstavbou rodinných domů nepatří do nynějšího řízení, ale až do řízení o umístění případné bytové výstavby (teprve tam bude posuzována otázka dostatku parkovacích míst, dostupnosti pro požární techniku apod.), jelikož v době vydání napadeného rozhodnutí takové stavby nebyly pravomocně do území umístěny. Bylo-li napadeným rozhodnutím rozhodnuto o umístění stavby obslužné komunikace jakožto o první stavbě, pak bylo namístě ji posuzovat jen v kontextu dosud umístěných staveb, tedy jako dlážděnou a v podstatě slepou komunikaci, která v době umístění neplní obslužnou funkci pro žádné stavby (s výjimkou úseku nahrazujícího prašný úsek ulice V Polích, kde komunikace slouží pouze k obsluze domu žalobců a navazujících polních cest). Se vznikem takové komunikace, jak již soud uvedl, nelze očekávat zhoršení imisní či hlukové situace ani jiných složek kvality prostředí u nemovitostí žalobců. Argumentace žalobců poškozením vodního zdroje, popřípadě nevhodností řešení vsakování sice je pro nynější řízení relevantní, její nedůvodnost však byla dotčenými orgány přesvědčivě zdůvodněna. Zdroj pitné vody žalobců z vodovodní přípojky není ohrožen, přičemž vsakování nic nebrání. Ostatně dlážděná komunikace je z povahy věci plná spár (nejde o jednolitý živичný povrch), a vsakování vody na její ploše tak nebude diametrálně odlišné od stávajícího stavu, kdy v daném místě byly srážky vsakovány přirozeně.

Výskyt chráněného druhu živočichů

52. Žalobci v žalobě namítají nedostatečné vypořádání jejich námitky ohledně výskytu zvláště chráněného druhu mravence lesního. Předložený protokol považují za neprůkazný. Žalovaný porušil § 3 správního řádu, jelikož nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a pokusil se přenést vyšetřovací povinnost na žalobce.
53. Ze správního spisu vyplývá, že na základě námitky žalobců o výskytu populace mravenců lesních si správní orgán I. stupně vyžádal vyjádření orgánu ochrany přírody žalovaného, který by byl příslušný k řízení o výjimce dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, a který, ačkoliv není námitka žalobců ničím podložená, doporučil provedení biologického průzkumu. Na základě tohoto doporučení žadatel předložil protokol, který nepotvrdil výskyt tvrzených chráněných druhů. Správní orgán I. stupně vycházel z tohoto odborného vyjádření.
54. V odvolání žalobci uvedli, že průzkum odborně způsobilou osobou proběhl až v prosinci 2018 (ačkoliv námitku vznesli žalobci již 27. 7. 2017), tedy nejen v období zimního klidu mravenců lesních, ale také téměř dva měsíce po provedení úplného vykořenění veškeré náletové vegetace a skřívky ornice, k čemuž došlo 27. 10. 2018. Průzkum byl neprůkazný, tudíž postup správního orgánu byl nezákonný.
55. Orgán ochrany přírody žalovaného k odvolání uvedl, že ačkoliv byl průzkum proveden poměrně pozdě a po provedení některých zásahů v území, případné pozůstatky po přítomnosti tohoto ohroženého druhu by byly patrné. Dále uvedl, že vzhledem k tomu, že se mravenec od svého mraveniště vzdaluje až na vzdálenost převyšující 100 m, je možné, že

se mravenec lesní v lokalitě vyskytuje, z pohledu škodlivosti zásahu je však rozhodující zásah do mravenišť, která na místě nebyla zjištěna. Vyzdvihl skutečnost, že se jedná o lokalitu s nevhodnými podmínkami pro výskyt tohoto druhu, který se vyskytuje především v lesích či na jejich okrajích, přičemž ani orgán ochrany přírody nedisponuje informací o výskytu tohoto druhu v místě záměru. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak dle soudu zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil.

56. Soud pro úplnost konstatuje, že doporučení orgánu ochrany přírody žalovaného k provedení biologického průzkumu není závazným stanoviskem dle § 149 odst. 1 správního řádu, a jako takové nepodléhalo přezkumu. Žalovaný tedy postupoval správně, když odvolání žalobců předal pouze vnitřním sdělením k vyjádření příslušnému odboru jako orgánu ochrany přírody, a nikoliv k přezkumu dle § 149 odst. 4 správního řádu.
57. Soud ověřil, že žalobci během správního řízení nepředložili jediný důkaz na podporu svých tvrzení o výskytu chráněného druhu živočicha. Argumentovali-li žalobci povinností správních orgánů zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 odst. 2 správního řádu), pak soud zdůrazňuje, že tato povinnost byla splněna. Tato povinnost totiž není zcela bezbřehá a nelze ji chápat absolutisticky v tom smyslu, že na jednostranné, konkrétními fakty a důkazy nepodložené prohlášení účastníka zpochybňující podklad vypracovaný odborníkem by muselo být automaticky reagováno předložením detailní analýzy přezkoumávající správnost odborného zjištění, jež je jinak srozumitelně a přesvědčivě odůvodněno a oproti námitkám žalobců nepostrádá nezbytnou přesvědčivost. Protokol byl vypracován odborně způsobilou osobou v oblasti ochrany přírody, pochůzka byla sice provedena po provedené skrývce ornice na části dotčeného území, ale dle názoru odborně způsobilé osoby by byly mraveniště identifikovatelné i tak, jelikož nebyla přítomna sněhová pokrývka. Dle protokolu nebyly nalezeny kupy mravenišť ani další stopy po mravencích rodu *Formica* na předmětném pozemku, zatrávněném pásu ani na okraji smíšeného lesa, nebyly zde potvrzené ani hliněné kupky mravenců rodu *Lasius*. Biotop v současném stavu ani není vhodný k výskytu monitorovaných druhů mravenců.
58. Za této situace je naopak zcela legitimní, požadují-li správní orgány, aby účastník svá zpochybňující tvrzení něčím doložil, například rovnocenným odborným podkladem oponentního vyznění. Takový přístup rozhodně nelze považovat za nedůvodné přenášení důkazní povinnosti na účastníky, jak namítají žalobci. Ačkoliv byl protokol vyhotoven na zakázku žadatele, nelze *a priori* předpokládat, že mohlo dojít k úpravě protokolu k jeho spokojenosti, jak nastínili žalobci v replice. Samotná skutečnost, že protokol vznikl na objednávku žadatele, nepostačí k vyvrácení závěrů odborně způsobilé osoby. Žalobci nenabízejí žádný relevantní podklad, jen svůj nesouhlas se závěry protokolu, na základě kterého by dle jejich názoru soud ani správní orgány neměly závěrům odborně způsobilé osoby věřit. Důkaz však nelze vyvrátit pouhým nepodloženým tvrzením. Soud proto i tuto námitku považuje za nedůvodnou.

Závěr a náklady řízení

59. Vzhledem ke shora uvedenému soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
60. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch. Úspěšnému žalovanému žádné

náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost a nejsou zde ani žádné důvody hodné zřetele, pro něž by jí bylo na místě přiznat náhradu nákladů řízení. Proto ani jí náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. ledna 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu